

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ

OZBROJENÁ ŽENA

Švédský
rodinný thriller

Mladá fronta

Ozbrojená žena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Kateřina Janouchová

Ozbrojená žena – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kateřina Janouchová

Ozbrojen ena

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
OZBROJENÁ
ŽENA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová

Text © Kateřina Janouchová, 2016

Translation © Lucie Johnová, 2018

ISBN 978-80-204-4677-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5197-2 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5198-9 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5197-2 (Mobi)

*Chci být někdo jiný,
cizí člověk, někdo jiný než já.*
Pär Lagerkvist

VYMANIL SE JÍ Z NÁRUČÍ A POSADIL SE. Zůstala ležet za jeho zády, ještě rozpálená milováním.

- Díky, žes přišel, řekla měkce.

- Nemáš zač, odpověděl a zvedl se.

Měl hroznou chuť na cigaretu, palčivě ji cítil po celém těle. Sice někdy kolem Vánoc kouřit přestal, ale tu a tam se touha po nikotinu vracela. V téhle situaci si navíc připadal zahnaný do kouta, téměř zneužitý. Napadlo ho, jestli se takhle nějak cítí prostitutky. Jako by měl tělo pokryté jakousi špinavou blánou, jako by zaprodal duši. Je vůči ní v podřízeném postavení, možná o ni vlastně vůbec nestojí. Tak proč se sem nechal zatáhnout? Proč na její zapísknutí příběhl jako pejsek?

Venku se na modročerné obloze třpytily hvězdy. Díval se z okna na spící čtvrt. Na přepychové fasády, které však většinou působily sterilně, opuštěně. Tahle garsonka na občasně přespávání se stala jejich hnízdečkem lásky - malý byt, kde se mohli setkávat, aniž o tom kdokoli věděl. Zpočátku mu tohle uspořádání vyhovovalo. Žena, s níž se ještě před chvilkou objímal v posteli, mu připadala jistým velmi zvláštním způsobem přitažlivá. Možná ho nejvíc vábilo právě to, že nehrají stejnou ligu. Chodit sem bylo dobrodružství, pocit, že jsou jejich schůzky zakázané, ho vzrušoval na nejvyšší míru. Stejně jako mnoho dalších mladých mužů už od puberty snil o tom, že ho jednou svede nějaká atraktivní žena starší než on. Nestoudná milenka, která bude vědět, co chce, a bude si to bezostyšně brát. Skutečnost, že někde v pozadí čeká její manžel, vzrušení jen umocňovala.

Žádné cigarety nemá. Chybí mu tudíž přijatelná záminka, aby se mohl obléknout a vyjít na balkon. Nebo aby se vrátil domů. Představa, že tu bude spát, ho znechucovala. Na druhou stranu svou milenkou nechtěl ranit. Nebylo by zrovna kavalírské, kdyby takhle uprostřed noci odešel. Není žádná eskortní služba, ne v tom pravém slova smyslu. Ona mu nic neplatí. Jedinou odměnou je mu možnost ležet v pohodlné posteli pod drahou pokrývkou s prachovým peřím a nechat se uspokojovat ženou, s níž si pěstuje zakázaný milostný poměr.

Otočil se a vydal se po tlustém koberci a lakovaných parketách do předsíně, z níž se vcházelo do koupelny. Když rozsvítil a zavřel za sebou dveře, zůstal chvíli stát na místě. Klouzal pohledem po stěnách obložených černými dlaždicemi a po kouřovém skle sprchového koutu. Celou jednu kratší stěnu pokrývalo zrcadlo se zabudovanými bodovými zářivkami a umělá orchidej na miniaturní policiče dodávala místnosti elegantní atmosféru, i když byla jinak koupelna dost malá. Znovu si pomyslel, jak je život nespravedlivý, ten pocit se mu v posledních měsících stále vracel. Tahle ženská má zvláštní byt jen na to, aby se tam mohla scházet s milencem, a přitom je o byty taková nouze! V téhle útulné garsonce by mohl bydlet on, nemusel by platit drahý podnájem. Měla by samozřejmě mít rozum a podělit se – zrovna tak, jako by to měli udělat i všichni ostatní boháči. Proč to jí samotné nedojde? Pomalu v něm vyplouval na povrch hněv. Musí jí přece být jasné, že jeho život není zrovna nejlhčí, že podobně jako spousta dalších studentů a čerstvých absolventů má co dělat, aby nějak vyšel. Jenže ona je, jakmile dojde na cokoli jiného než na společný sex, podivně lhostejná. Jen málokdy se ho zeptá, jak se má. Jenom neustále omílá své vlastní problémy a obavy. Někdo by jí měl dát za vyučenou. Tyhle myšlenky se mu už honily hlavou nějaký čas a byly čím dál neodbytnější. Zpočátku je potlačoval, připadaly mu neúστοjné. Ale čím déle se s ní scházel, tím konkrétnějších obrysů nabývaly. Nakonec si na ně zvykl. Bral je téměř jako samozřejmost.

Oči, které se na něj dívaly ze zrcadla, působily unaveně. Vlasy má divoce rozčuchané. Rozhodně nevypadá nijak šťastně, i když by měl zářit uspokojením. Ale copak ji tohle zajímá? Dostala, co chce, takže je spokojená. *Ale ty z toho taky něco máš, šeptal hlásek v jeho nitru. Příznej si to, ty si ten pocit, že je do tebe blázen, užíváš.*

Vnitřní monolog nabíral na intenzitě. Měl by jít domů, to by vážně měl.

Najednou se dveře otevřely a ona vplula do koupelny. Nahá a rozpálená ho zezadu objala, položila mu tvář na záda. Na jejím laskání bylo něco svůdného. Nedokázal mu odolat. Vtáhla ho do sprchy, pustila vodu. Hlas v hlavě utichl.

- Díky, že jsi dnes večer přišel a postaral se o mě, prohlásila a natáhla se pro sprchový gel. - Nemám nikoho jiného, s kým bych si mohla popovídat.

Místo odpovědi ji políbil.

Ani si nepřipadal jako lhář.

CECILIE PŘILOŽILA zaměstnaneckou kartu ke čtečce a vzápětí se ozvalo důvěrně známé cvaknutí, které jí napovědělo, že se skleněné dveře odemkly. Nechala je za sebou zaklapnout, kývla na pozdrav personálu na recepci a vydala se po schodech nahoru. Tu trochu každodenního pohybu, kterou si mohla dopřát, si pečlivě chránila, a i když byla někdy unavená, zařala zuby a překonala to. Poslední dobou to s fyzickou aktivitou nebyla žádná sláva, v téhle roční době to nikdy nebylo snadné, protože dny byly pořád ještě krátké a ulice pokryté sněhem. Ani teploty pod nulou nelákaly k delším procházkám, a tak se alespoň snažila vyhnout sezení, jak jen mohla. Od chvíle, kdy jí vypovědělo srdce, už sice uběhlo několik let, ale i nadále se snažila držet aktivního životního stylu a dopřát si denně alespoň hodinovou procházku. Hodně jí pomáhal krokoměr v mobilu. Zaznamenával kilometry i výdej energie, a pokud se jí podařilo být chvíli v pohybu už dopoledne, cítila se po zbytek dne svěžeji.

V šatně bylo živo. Cecilie pokývla na pozdrav kolegyním, vzala si čisté pracovní oblečení a odnesla si je ke své skřínce.

- Panebože, jak já nesnáším únor, povzdychla si Anki, která se převlékala vedle ní. Stáhla si vlasy vzadu do přísného ohonu a urovnala si límeček polokošile s krátkým rukávem.

- Dneska jsi tu nějak brzo, podivila se Cecilie.

- Pro jednu, zasmála se Anki. - Koneckonců netušíme, jak dlouho tu ještě budeme, takže bychom si to nejspíš měly užít, dokud je čas.

To, že klinice Victoria hrozí zrušení, už nebylo žádné tajemství. Hned jak bylo tohle soukromé porodnické zařízení otevřeno, se proti němu rozpoutal jakýsi hon na čarodějnice, v posledních měsících však kritika přerostla v bouři. Navíc vyšlo najevo, že má klinika velké finanční ztráty. Bylo jedno, jaké argumenty k její obraně zazní. Podle několika vlivných politiků z krajského zastupitelstva byla klinika Victoria zkrátka prodělečná, elitářská a ohrožovala bezpečnost pacientek. Cecilie nebyla s celou tou problematikou obeznámena nijak důkladně, nebylo však pochyb, že se tady jedná o boj o moc na vysokých místech. Porodní asistentky pochopitelně

trápily různé otázky a dohady a v neposlední řadě v nich vřel hněv. Na porodním oddělení vládla obrovská nejistota.

- Slyšelas něco nového? zeptala se Cecilie, když vycházely ze šatny.

- Nic víc, než je v novinách, pokrčila Anki rameny. - Jenom že to vypadá špatně. Budeme rády, když nás tu nechají do léta.

Klinika byla v provozu necelé tři roky a místnosti byly pořád jako nové a působily svěže, i když zdejšími porodními pokoji prošlo za tu dobu už několik tisíc rodin. Cecilie sklouzla pohledem ze dveří ze světlého dřeva na dokonale vydrhnutou podlahu. Vzpomínala, kolik zlé krve nadělalo, když se řada porodních asistentek rozhodla odejít z porodních oddělení velkých nemocnic a začaly pracovat ve Victorii. Za vznikem kliniky stála Pernilla Stålbjelkeová, nadšená propagátorka privatizace ve švédském zdravotnictví, a ke spolupráci si přizvala Ramonu Örnmaneovou. Představovaly si, že vybudují porodní kliniku s komplexním přístupem k rodičkám, kde by se těšila respektu celá rodina. Ramona sem pak zlákala Cecilii a ta svého rozhodnutí ani na vteřinu nelitovala. Možná že ty, kdo kliniku kritizovali, poháněla závist, jakýsi odpor k představě, že by zdravotnické zařízení mohlo být vedené skutečně důstojně a kvalitně, že není nutné, aby fungovalo jen jako obrovský aparát, kde se neustále vyžaduje co nejvyšší efektivita. Cecilie si připomněla, jak před téměř dvěma lety navštívila jednu alternativní porodní kliniku v Paříži a setkala se s porodní asistentkou Geraldine. Připadalo jí zvláštní, že prosperující společnost nedokáže nastávajícím maminkám nabídnout optimální péči ve formě harmonicky naladěných porodních asistentek, trochy té rentability, ale především dostatečně předvídaté politiky - tohle všechno dohromady by s sebou ve výsledku přineslo spokojené maminky, dobře prospívající děti a šťastné tatínky. Škoda, že tuhle rovnici bylo zjevně velmi těžké vyřešit.

Provozní místnost šuměla tlumeným hovorem. Do předávání služby zbývalo ještě pár minut. Cecilie zjistila, že už dorazila Louisa. Jejich pohledy se setkaly. Bude to mezi nimi ještě někdy jako dřív? Momentálně spolu mimo službu prohodily sotva pár slov,

i když vlastně měly k rozhovorům o důvod víc než dřív. Jenže není přece jenom na mně, abych se naše kdysi tak dobré vztahy snažila uvést do původního stavu, říkala si Cecilie. Musí se na tom podílet i Louisa. Takové myšlenky byly sice samozřejmě značně dětinské, ale i ona je přece jen člověk. I když už je dospělá, v hloubi duše jí hlodá iracionální pocit, že ji kamarádka zradila.

Jednoho dne jí to možná přestane připadat divné. Jednoho dne si na to určitě zvykne. Měla by. To, co se stalo, je přece logické. Lidé se zamilovávají a jejich vztahy se posouvají na novou úroveň. Nemůžou se vždycky ohlížet na stará přátelství nebo na to, že se s někým vídají v práci.

Louisa vypadala uvolněně, nic v její tváři nenaznačovalo, co se za tou klidnou fasádou děje. Cecilie sklopila oči a nechala pohled bloudit po průhledných plexisklových stojanech na informační brožurky. „Pro zdravotnický personál – jak můžete přispět k utváření personalizované péče?“ A „Vyplatí se vědět – než půjdete jednat o výši platu.“ Pak se zadívala za Louisu, na obrazovku, kde se zobrazovaly křivky CTG v reálném čase, na laminovaný stůl s počítači a telefony. Přála si, aby hlášení při předávání služby konečně začalo, aby mohla pustit z hlavy myšlenky na to, co ji pořád ještě naprosto nevysvětlitelně popouzelo: že její bývalý manžel a Louisa jsou teď spolu.

PERU NILSSONOVÍ DANÝ STAV VĚCÍ několik let vyhovoval. Dokonce mu připadalo, že se mu podařilo zorganizovat si život obzvláště šťastným způsobem. Mohl se soustředit na práci a pracovat přes čas, kdykoli to bylo zapotřebí, aniž by to musel vysvětlovat nespokojené manželce, která by seděla doma a nervózně bubnovala prsty na stole. Měl pěkný vztah se svými dospělými syny a stýkal se s nimi dostatečně často. Dokonce i vztahy s bývalou ženou se časem normalizovaly a on ji teď vnímal spíš jako starou kamarádku, se kterou kdysi něco měl. A taky tu byla Cecilie Lundová, skvělá porodní asistentka, která pro něj začala hodně znamenat. Jinými slovy, v jeho životě by měl vládnout klid a soulad.

Jenže takhle to u lidí nefunguje. Člověk se nezklidní a nepřijme bez reptání, co má. Per si přesně nepamatoval, kdy se mu ten slabý naříkavý hlásek, který později začal znít čím dál naléhavěji, ozval v nitru poprvé. Možná to bylo některého z té nekonečné řady nedělních rán, kdy se v posteli pro dva vzbudil sám a chybělo mu tam teplé ženské tělo, které by mohl obejmout. Možná některého toho večera, kdy dorazil unavený a hladový z práce a strčil si do mikrovlnky ohřát plastovou vaničku s kupovanými masovými kuličkami. Možná některého úplně obyčejného úterý, kdy si najednou připadal osamělý, nebo některý čtvrtek, kdy poslal Cecilii esemesku, jež zůstala bez odpovědi.

Třeba už ho začíná strašit blížící se stáří. Dlouho si připadal nesmrtelný, díval se sám na sebe jako na člověka, který si ze všeho nejvíc cení svobody. Byl s tím, že jejich láska s Cecilíí nemá pevný rámec, že spolu nemusí sdílet starosti všedního dne, spokojený. Monotónní předvídatelnost každodenních problémů ho vždycky děsila a s tím, co dokáže udělat s manželstvím, už měl své zkušenosti. Člověku se snadno přihodilo, že měl najednou život přesně nalinkovaný, ovšem vymanit se z něčeho takového už bylo těžší.

Jenže on najednou touží právě po tomhle.

Po někom, ke komu by se mohl vracet. Po někom, s kým by večer usínal a ráno se probouzel. Po někom, kdo by mu byl nablízku, bezpodmínečně a nezištně. Zkrátka a dobře touží po životní partnerce, která by mu pomáhala zahánět myšlenky na osamělost.

A jedinou ženou, kterou si v téhle úloze dokázal představit, byla Cecilie. Neměl sílu začínat znovu od začátku, už jen při té představě ho přepadala únava. Mladší kolegové se s ženami dávali dohromady přes internet a mobil, jemu však připadalo odporné, jak banálně taková láska působí. Nezdálo se mu to být o nic lepší, než kdyby si vybírali ženskou společnost z nějakého katalogu. V tomhle chladnokrevném, vypočítavém lovu na společnici do postele nebylo nic opravdového, a navíc měl dojem, že jak jeho kolegové konzumují sex ve štědrých dávkách, jejich pohled na ženy se rychle zplošťuje.

Jenže měsíce ubíhaly a pokaždé, když se chystal Cecilii navrhnout, že by svůj vztah mohli posunout na vyšší úroveň, jako by mu něco svázalo jazyk. Pokoušel se přijít na to, co mu brání na tohle téma začít, a nakonec si byl nucen přiznat nepříjemnou pravdu. Prostě se bojí.

Björn měl pravdu. Když něco funguje, člověk by to neměl měnit. Kdyby Cecilie souhlasila, mohla by to být ve výsledku hotová katastrofa. Ovšem kdyby odmítla, bylo by to taky špatné. Mohlo by to znamenat, že ho možná nemiluje tak silně jako on ji, a jakou by pak taková láska měla cenu? V tuhle chvíli se zdálo, že Cecilii to, jak se věci mezi nimi mají, vyhovuje. Jenže co když i ona uvažuje podobně jako on a jen nemá odvalu s tím návrhem přijít jako první? Co když si jedou každý po své koleji, a přitom oba touží po tom, aby mohli začít žít spolu, aniž by jeden či druhý musel udělat první krok?

Pera vlastní nerozhodnost trápila a nelíbilo se mu, že si připadá tak slabý.

Výsledkem byl kompromis. Napřed Cecilii naznačil, že by nebylo špatné s někým sdílet život. Nevyšla mu nijak zvlášť vstříc, a tak pár týdnů počkal. Potom o tom začal znovu. Lidé, kteří spolu žijí, bývají zdravější. Takové soužití má pozitivní účinky na imunitní systém – i na peněženku. Člověk tak totiž ušetří hromadu peněz.

Ale Cecilie moc nezabrala ani na tohle.

Měl si ty signály lépe vyložit a další krok už nepodnikat.

Nicméně jakmile se míč jednou začal kutálet, už se nedal zastavit.

Nakonec pozval Cecílii na oběd a po dvou sklenkách vína se jí přímo zeptal, co si o jeho návrhu myslí. Zatvářila se překvapeně a odpověděla, že si to musí nechat projít hlavou. Pak začali mluvit o něčem jiném.

Nezodpovězená otázka však mezi nimi zůstala viset.

A Perův pocit marnosti sílil.

HLÁŠENÍ PŘI PŘEDÁVÁNÍ SLUŽBY MĚLA jako vždy na starosti koordinátorka Marion, neobvyklé ovšem bylo, že dnes vypadala velmi unaveně. Pod očima měla temné kruhy, a dokonce i rudou rtěnku, jindy tak dokonale nanesenou, jako by tentokrát použila ve spěchu. Možná se prostě jen špatně vyspala, říkala si Cecilie.

- Je prima, že už jsme všechny tady, prohlásila Marion, ale do očí se ostatním porodním asistentkám nepodívala.

- Tak se podíváme, co to tu máme.

Otočila se k bílé tabuli a na chvíli se odmlčela, vypadalo to, že o něčem přemýšlí. Pak pokračovala:

- Dnes je tu ještě celkem klid. Na jedniče máme prvorodičku, volala sem v noci, délka trvání těhotenství 35 + 6. Měla pocit, že se plod nějak méně hýbe, což ji pochopitelně znepokojilo. Ale kardiografická křivka vypadá dobře, to malé se má čile k světu. Možná ji ještě pošleme domů. Není skoro vůbec otevřená a nemá kontrakce, které by stály za řeč. Na dvojce je Lisen, třičtyřicetiletá vícerodička, je otevřená na pět centimetrů, ale už nějaký čas je na tom pořád stejně, nějak se to zarazilo. Je u ní Carmen, asi jí nakonec dá vyvolávačku.

Marion nabrala dech, a spustila rychlejším tempem:

- Pokoj číslo tři, nestabilní poloha plodu, třetí dítě, rodička otevřená jen na dva centimetry. Na čtyřce máme indukci porodu, dvačtyřicátý týden a dítě je podle ultrazvuku velké, nastávající maminka je hodně nervózní a teď ke konci to má dost těžké a trpí výkyvy nálad. Teď když dostala vyvolávačku, je to pro ni samozřejmě snazší. A na pětce... no ano, ovšem, paní sem volala několikrát, kontrakce zhruba po pěti minutách a jsou dlouhé, kolem šesti minut - tak jsem jim řekla, ať přijedou, a teď se to samozřejmě zklidnilo. Ale tahle nastávající maminka je neobvyklá, má s sebou své starší děti, dospívající dceru a malého synka. Ptala jsem se jí, jestli nemá v okolí nějakého dospělého, který by tu s ní mohl být, ale ona naprosto odmítá možnost, že bych její dceru poslala domů.

- No teda, to je vážně nezvyklý, podivila se Louisa.

Marion přikývla.

- Připadá mi, že je na dceři hodně závislá. Až je mi jí skoro líto.

- To tam není žádný otec?

- Zdá se, že ne. Ale dost už o nich, jedeme dál. Pokoj číslo šest: délka trvání těhotenství 40 + 0, rodička otevřená na devět centimetrů, první dítě. Jsou z Balúčistánu. On umí trochu anglicky, ale ona moc nerozumí. Snažila jsem se sehnat tlumočnici.

- Z Balúčistánu? Vůbec jsem netušila, že místo s takovým jménem existuje, podotkl někdo.

- Ano, je to jedna z pákistánských provincií, opáčila Marion. - Je ale otázka, jestli nám bude něco platná tlumočnice z urdštiny nebo perštiny, musela by umět místní dialekt.

- Páni, ty máš ale znalosti! poznamenala Iréne, jedna ze starších porodních asistentek.

- Dneska si člověk musí doplňovat vzdělání i v zeměpisu, usmála se Marion. - Fajn, takže pokračujeme, pokoj číslo šest, máme toho hodně, jak jste si jistě všimly. Malin, sedmadvacet let, vícerodička, v prvním těhotenství měla preeklampsii, teď to vypadá dobře, ale je dost vystresovaná, první dítě šlo císařem a u druhého by se tomu ráda vyhnula. Nic nenaznačuje, že by měly nastat nějaké komplikace. Dítě se má k světu, CTG je v normě, jediný háček je v tom, že kontrakce přicházejí nepravidelně. A na osmičce máme Karolinu, ta bojovala celou noc, čeká druhé dítě a vypadá to, že u ní asi dojde na císaře.

Marion klikla myší.

- Dobře, takže v prvním patře máme Marii, která porodila kolem čtvrté, je to chlapeček, Apgar skóre 8-8-9, ale hezky se vzpamatoval. Měl v plicích dost mekonia, takže putoval na poporodní, ale jak jsem říkala, už je na tom dobře. Rodiče byli strašně vyděšení, protože je to jejich první dítě a už za sebou mají pozdní samovolný potrat, takže to pro ně byl samozřejmě traumatický zážitek, i když malému vlastně žádné vážnější nebezpečí nehrozilo. Na trojce jsou Renate a Gustav, kterým se narodila dvojčata, chlapeček a holčička, vaginální porod, který probíhal moc pěkně, ale maminka ztratila dost krve, takže teď na tom není nijak slavně. Je potřeba se jí trochu víc věnovat, aby se rozkojila.

Marion hovořila o zbyvajících rodičích a Cecilie svědomitě

poslouchala. Myšlenky jí ale stále zalétaly k nastávající mamince na pokoji číslo pět. Profesionální přístup je vždycky na prvním místě. Tak to samozřejmě musí být. Přesto to nedokázala pustit z hlavy.

- Jestli tu pětku nikdo nechcete, ráda si ji vezmu, nabídla se a ani nečekala na odpověď.

- Klidně, přikývla Marion. - A možná by s tebou mohla jít tady Hanna.

Kývla hlavou k jedné ze studentek, budoucích porodních asistentek.

- Moc ráda, odpověděla se zářivým úsměvem dívka.

PERNILLA STÅLBIELKEOVÁ SPĚCHALA po chodbě do své kanceláře, a když za sebou zavřela dveře, klesla na židli u počítače. Z esemesky, kterou si právě přečetla, se jí udělalo zle. Tón, kterým byla zpráva napsaná, byl ledově chladný a káravý a děsil ji víc než co jiného. Když se přihlašovala ke svému účtu, třáslly se jí ruce. Kéž by to všechno byl jen zlý sen. To, co zpočátku považovala za zajímavý nápad, jí teď připadalo naprosto šílené.

Bylo jí do pláče.

Krajský politik Jonas Kvarnlund ji zatáhl do svého plánu. Přemlouval ji a lákal, dokonce jí lhal. Maloval jí její novou kariéru v růžových barvách, vysvětloval jí, že má před sebou jedinečnou šanci. On ji potřebuje, oni dva musí držet spolu. Ten projekt může fungovat jen s její pomocí. Postupně jí však začalo docházet, jak se věci doopravdy mají.

A teď se katastrofa blížila čím dál rychleji. V noci špatně spala. Krister několikrát vstával, neodvážila se ho zeptat, co dělá, ale to, jak vycházel z ložnice a zase se vracel, ji vždycky vyrušilo. Zmítala se mezi spánkem a bděním, před očima jí tanuly hrozivé obrazy. Nedokázala přesně určit, co ji vlastně tak děsí, prostě měla pocit, že se stane to nejhorší, co si dokáže představit.

Teď seděla ve své kanceláři, a ačkoli bylo v místnosti chladno a venku vládla zima, cítila v podpaždí horko. Jako by právě uběhla vyčerpávající půlmaraton, byla zpocená a jako na trnů. Dostavil se nával, nečekaný a prudký. Vlna horka jí projela kořínky vlasů a šíjí, z toho náhodného zvýšení teploty jako by se jí začala vařit krev. Po teplotním šoku vzápětí následoval silný pocit úzkosti.

Pokoušela se srovnat si myšlenky, snažila se vidět celkový obrázek, ale nedokázala dost dobře pochopit podrobnosti. Neměla dostatek vzduchu. Jako by jí došel kyslík, právě tak jako dnes ráno, když se probudila a najednou nevěděla, kde vlastně je. Zírala na fotografie dětí, dívala se do očí těm dvěma mladým lidem, které přivedla na svět. Nic nevěděli, jen se důvěřivě usmívali do objektivu školního fotografa. *Panebože.*

Rychle vstala a přešla k oknu, které mělo být už dávno umyté. Potřebuje se pořádně nadechnout. Otevřela okno dokořán,

vdechla chladný zimní vzduch. To je ale ohavné roční období... Jedna dlouhá pouť tmou a chladem, celé měsíce, kdy člověk nevidí světlo. Nakonec samozřejmě dorazí jaro, sníh zmizí a přírodu čeká nový začátek. Otázkou je, jestli se totéž poštěstí i jí? V tuhle chvíli netuší, jaký její život nabere obrat. Vůbec poprvé se přistihla, že se na prodlužující se dny ani na to, že znovu uvidí zelenou jarní travičku, která vyraší v měsíci máji, netěší. Čím hlouběji se do celé té záležitosti zaplétala, tím větší nebezpečí vnímala. Nával pocení vystřídala zimnice.

Pernilla Stålbjelkeová zavřela okno a vrátila se k počítači. Musí z toho být nějaká cesta ven. Za všechno může Kvarnlund, samozřejmě. Bude muset svalit vinu na něj. Snažila se ze sloupců, které jí běžely před očima, vyčíst něco pozitivního, zvažovala a porovnávala jednotlivé možnosti. Ale ať se snažila sebevíc, bylo těžké zbavit se pocitu, že se ocitla ve vlaku, který se nezadržitelně řítí kupředu.

Opřela se na židli, zavřela oči a na okamžik pustila z hlavy myšlenky na to, co je na monitoru, i na lidi, s nimiž se musí vypořádat. Místo toho vzpomínala na poslední setkání s Pederem. Na intimní doteky. Zrychlený dech. Na jeho ruce, na to, jak ji laskal. Na rozkošnické vzdechy a polibky. Během těchhle kradmých schůzek mohla předstírat, že je stejně stará jako on, že je její milý. I tohle byl podvod, ale ve srovnání se vším ostatním to byla jen neškodná lež, která mohla ublížit jen úzkému kroužku lidí a nikomu dalšímu. Peder byl její zpovědnice a zeď nářků, její spojenec a milenec. To vše šikovně spojené v jedné jediné osobě. Jeho polibky byly kouzelné, stejně jako jeho velké ruce. Na jeho laskání si vypěstovala závislost, potřebovala cítit jeho vůni, dotýkat se ho. Jestli vyjde najevo, že je manželovi nevěrná, pochopitelně ponese následky. Ale to je cena, kterou stojí za to zaplatit.

Ze zasnění ji vytrhl nový e-mail a naléhavé zabzučení mobilu v kabelce. Byla nucena se rychle vrátit do reality a vzrušující vzpomínky na mladé nahé tělo se proměnily v představy černých novinových titulků a štourajících žurnalistů – těch, kteří neustále hledají obětní beránky a ta svá pompézní odhalení přímo milují. Viníci jsou pak veřejně stahováni z kůže a dostávají co proto

v sociálních médiích. Vítězství dosáhne ten z novinářů, kterému se podaří získat nejvíc skalpů. Před třemi lety podobnou bouří proplula jen taktak. Musela se tehdy veřejně omluvit. Od té doby však atmosféra znatelně zhoustla a ona se teď navíc zapletla do něčeho nezákonného. Ve hře jsou velké peníze a prestiž. Jestli si nedá pozor, jestli se nezachrání, dokud je čas, mohla by se jí rizika, která na sebe vzala, stát osudnými. Je třeba postupovat chytře. Zamést za sebou stopy. Displej mobilu se rozsvítil, dorazila další zpráva. Z těch pár stručných slov jí ztuhla krev v žilách.

TAHLE STUDENTKA BYLA NA ODDĚLENÍ NOVÁ, takže s ní Cecilie ještě pořádně nemluvila. Teď měla možnost se s plavovlasou mladou ženou blíže seznámit a byla příjemně překvapená. Hanna ji pozorně poslouchala a vyzařovaly z ní klid a jistota. Až se jako porodní asistentka postaví na vlastní nohy, tohle pro ni bude velké plus. Cestou na pokoj číslo pět si chvilku povídaly.

- Není zrovna zvykem, aby si s sebou nastávající maminka brala děti, poznamenala Cecilie, když už byly u příslušných dveří. Lehce zaklepala a obě vstoupily dovnitř. Málem se přitom srazily s chlapečkem běžícím směrem k nim, který si je teď prohlížel velkýma zvědavýma očima.

- No ne, dostala ze sebe Cecilie. - Ahoj.

- Nazdárek, přidala se Hanna.

Chlapeček si strčil prst do pusy a beze slova o dva kroky ucouvl. Potom se rychle otočil a rozběhl se zpátky do místnosti. Vzápětí ho odchytila mladičká dívka, která byla asi stejně stará jako Sofie. Vzala ho do náručí a on jí přitiskl tvářičku na krk.

- Jmenuju se Cecilie Lundová, jsem porodní asistentka, představila se Cecilie a podala dívce ruku. - A tohle je Hanna, je u nás na praxi. Bude tu dnes s námi.

- Terri, řekla dívka. - A tohle je můj bráška Tom.

- A vy jste tu s maminkou?

Byla to zbytečná otázka, tohle už Cecilie věděla. Žena na lůžku vypadala, že podřimuje, ležela na boku a oči měla zavřené.

- Ano, přesně tak, přikývla Terri. - Máma teď přece bude rodit.

Cecilie položila rodiče ruku na rameno a zlehounka ji pohladila.

- Dobrý den, jak se cítíte? zeptala se tiše. - Já jsem Cecilie, porodní asistentka. A tohle je Hanna.

Už věděla, že se žena jmenuje Nadja a je jí jedenačtyřicet. A věděla i to, že na kliniku volala v noci a dorazila sem i se svými dvěma dětmi.

- Mamince je děsně zle, pronesla vážným tónem Terri. - Ale teď jako by se jí trochu ulevilo.

Působila velmi dospěle. Copak nemá žádnou školu, ve které by teď byla? A jejímu bráškovu budou nejspíš tak tři roky. Děti v jeho

věku obvykle přes den bývají ve školce. Ale tenhle případ možná tak docela obvyklý není. Cecilie se snažila odhalit nějaké známky toho, že jsou děti zanedbávané, ale jak Terri, tak Tom vypadali, že jim nic nechybí. Vlasy, pokožka ani oblečení nenaznačovaly nic nezvyklého.

Cecilie ovšem věděla, že se strádání může skrývat i za naleštěnou fasádou. S Hannou se na sebe podívaly, ale ani jedna nic neřekla nahlas.

- Potřebuju vás vyšetřit, přenesla Cecilie pozornost na Nadju.
- Jak se cítíte?

- Teď se to trochu zklidnilo, odpověděla Nadja.

Cecilie se natáhla pro latexové rukavice a přitom uvažovala, jak by se měla chovat k Terri. Připadalo jí nesprávné provádět vaginální vyšetření a mít přitom za zády dvě děti. - Nemohla bys vzít Toma a zajít se s ním projít na chodbu, ať se můžu podívat, jak na tom je děťátko v bříšku? navrhl.

Terri ztuhla.

- Nevadilo by ti to, mami? zeptala se a Cecilie v jejím mladém hlase dokázala vytušit úzkost.

Zdálo se, že Nadja váhá. Zhluboka se nadechla a otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale právě v tu chvíli se dostavila další kontrakce a umlčela ji. Cecilie se rozhodla, že je na čase převzít velení.

- Nemusíš si o maminku dělat starosti, ujistila Terri. - Jsem přece porodní asistentka, poskytnu jí tu nejlepší péči. Můžeš se na mě spolehnout.

Zdálo se, že její slova dívku uklidnila, přesto Terri stále váhala, jako by čekala, až jí matka dá svolení.

- Nechci nechávat mámu samotnou, podotkla tiše, téměř vzdorovitě.

- Vážně jí tu nic nehrozí, znovu ji ujistila Cecilie. - O patro níž je bufet. Třeba má Tom hlad?

Terri vypadala bezradně.

- Mami, řekla znovu. - Můžu?

Nadja v odpověď jen něco nesrozumitelně zamumlala. Cecilie by ráda věděla, o co tady jde. Terri se k matce chovala ochranně, ochranně,

jako by Nadja potřebovala, aby se o ni někdo staral. Cecilie měla už zase na jazyku otázku, jak to mají děti se školou a školkou. Jenže tohle není její věc. Její práce spočívá v tom, že Nadje pomůže přivést miminko na svět, její soukromý život se jí netýká. Na druhou stranu o blaho dětí by se měl zajímat každý a porodní asistentka jako členka zdravotnického personálu je ve chvíli, kdy jí připadá, že něco není v pořádku, přímo povinna zatáhnout za záchrannou brzdu.

Nakonec se jí podařilo Terri přesvědčit. Když se za dětmi zavřely dveře, ulevilo se jí. Teď se mohla soustředit na Nadju. Vyšetřila ji a zjistila, že je otevřená na pět centimetrů. Cecilie celou dobu nahlas vysvětlovala, co dělá, v neposlední řadě i proto, aby ji Hanna mohla v každém okamžiku vyšetření co nejlépe sledovat.

- Vypadá to dobře, děložní čípek je měkký, prohlásila s jednou rukou položenou na Nadjině stehně. - Ale vak blan ještě nepraskl. Jestli chcete, můžu vám ho protrhnout, tím se porod urychlí. Každopádně to vypadá, že se miminku daří dobře, křivka CTG je stabilní. Takže je to tak trochu na vás.

Radši si nechala pro sebe poznámku, kterou se oháněla spousta porodních asistentek, že totiž porod třetího dítěte bývá nepředvídatelný a často poněkud komplikovaný. Podobný komentář byl zcela zbytečný a mohl vyvolat stres, i když ho její kolegyně většinou pronášely v dobrém úmyslu. Porodní asistentky jako by kolem porodu třetího dítěte jednomyslně vytvářely napjatou atmosféru. První porod představoval zkušební jízdu, druhý byla repríza, třetí ovšem mohl dopadnout jakkoli. „Do třetice všeho dobrého i zlého“, tak zněla vyslovená i nevyslovená moudrost, která se všem vtloukala do hlavy znovu a znovu a často to byla čistě rutina.

Nadja dostala silnou kontrakci a snažila se ji prodýchat. Cecilie a Hanna čekaly. Pokud by Cecilie protrhla vak blan, mohl by mít porod překotný průběh. Tom podle lékařské zprávy přišel na svět bez komplikací, ovšem každý porod je jiný.

- Jde vám to moc dobře, prohlásila nahlas. - Chcete zkusit trochu rajského plynu? Doufala, že se Terri a Tom ještě nějaký čas nevrátí. Zvlášť ten malý by rozhodně neměl být na porodním pokoji, když

má jeho matka bolesti. Podobný zážitek může být pro malé dítě velmi děsivý. Přistihla se, že ji představa, že se Terri může kdykoli vrátit, znervózňuje.

- Aby plyn působil co nejučinněji, začněte do masky dýchat ještě předtím, než přijde kontrakce. Ale to si možná pamatujete od minula, když se vám narodil Tom, usmála se na Nadju.

Nadja vzala masku do ruky.

- Nevzpomínám si na to úplně jasně, poznamenala.

- Je důležité to nepřehnat. Pak by se vám mohlo udělat zle.

Podle křivky CTG byla na cestě další kontrakce a Nadja si přitiskla masku s rajským plynem k obličejí.

- Dýchejte klidně, hezky nádech, výdech, radila jí Cecilie.

V podobných situacích obvykle rodiče pomáhá partner. Tady však nebyl nikdo takový k dispozici. Nadja tuhle povinnost vložila na bedra své dospívající dcery. Cecilie si proti své vůli musela přiznat, že ji to rozčiluje. Na světě je tolik sobeckých dospělých, kteří svým dětem nedovolí, aby žily vlastní život. A teď se má tahle rodina rozrůst o dalšího člena. O otci dítěte nebylo v lékařské zprávě ani slovo.

Když kontrakce pominula, sundala si Nadja masku z obličejí.

- Myslíte, že byste mi sem mohly přivést Terri? vyrazila ze sebe.

- Šla přece s Tomem do bufetu.

Nadja se na Cecilii prosebně podívala.

- Prosím.

- Zvládnete to tu chvíli beze mě, než ji najdu? Hanna tu s vámi zůstane, řekla Cecilie.

- Dobře, vydechla Nadja. - Jen když se vrátí Terri.

Cecilie by vlastně měla pro Terri správně poslat studentku, ale vzhledem k tomu, že porod v tuhle chvíli postupoval v relativně klidném tempu, rozhodla se, že dívku najde sama. Podráždění ji neopouštělo, i když se nevítané pocity snažila potlačit, protože si byla dobře vědoma, že má vůči Nadje nepodložené předsudky. Každý si svůj život zařídí, jak nejlépe umí. Jenže se jí do cesty pletlo pomyšlení na vlastní dcery a syny. Děti by neměly mít na starosti dospělé, to není spravedlivé, říkala si v duchu, když vycházela

z pokoje. Nejraději by Terri a jejího brášku poslala domů. Copak kolem sebe Nadja skutečně nemá jinou záchrannou síť než jen vlastní nedospělou dceru?

TERRI V BUFETU USADILA TOMA do vysoké dětské židličky u stolu u okna. Chlapeček si tam drobil skořicového šneka na maličké kousíčky a pil džus z krabičky, Terri před sebou měla šálek kávy. Když Cecilii uviděla, vyskočila ze židle, jako by očekávala nějaké špatné zprávy. V mladé tváři měla napjatý výraz.

- Jak na tom je? vyhrkla, ještě než Cecilie stačila dojít k jejich stolu, a přitom malému bratříčkovi zkušeným pohybem ruky otřela z pusy drobečky.

- Poprosila mě, abych pro vás zašla, sdělila jí Cecilie. - Ale zůstala u ní moje kolegyně, takže tam není sama. A nemá bolesti, dostává rajský plyn.

- Dobře, přikývla Terri. - Tak pojď, Tome, jdeme.

Chlapeček prudce zavrtěl hlavou.

- No tak, nezlob.

Začala ho vytahovat z dětské židličky, ale on se v jejím sevření mrskal jako malý úhoř.

- Panebože, ty ale vyvádíš!

Terri se snažila zachovat klidný tón, Cecilie jí ale na hlase poznala, že každou chvíli vybuchne.

- Poslyš, mamince nic nehrozí, pokusila se ji uklidnit a snažila se přitom mluvit co nejbezstarostnějším tónem. - Porod je teď ve druhé fázi, zvolna postupuje, ale nejde to moc rychle. Maminka je na tom dobře a je tam s ní Hanna. Takže si tu my dvě můžeme chvíli popovídat. Tedy jestli chceš.

Tom upustil džus na podlahu a začal fňukat.

Terri vypadala nešťastně.

- Jak to myslíte? O čem bychom si měly povídat?

Tvářila se odmítavě a z hlasu jí zaznívala nedůvěra. Bylo třeba postupovat opatrně. Cecilie se zhluboka nadechla a jen doufala, že její slova nevyzní špatně. Podobné situace jí trochu připomínaly chůzi po laně. Musí se vyjádřit jasně, ale přitom citlivě.

- Terri, už jsi skoro dospělá, začala. - Proto s tebou taky jako s dospělou budu mluvit. Ráda bych věděla, jestli je tu i někdo jiný, kdo by sem mohl za maminkou přijít a být tu s ní. Porodnice není nejlepší prostředí pro malé dítě, jako je Tom. A i když se vám hrozně

nerada pletu do života, nemůžu jako porodní asistentka mlčet, když vidím něco, co se mi nelíbí. Případá mi, že jsi byla nucena přijmout hodně velkou zodpovědnost.

Bylo vidět, že se Terri to, co jí právě řekla, nelíbí.

- Tohle slyším pořád, odsekla popuzeně. - Že jsem moc mladá a tak. Jenže je to moje máma, copak to nechápete? Je to moje máma a moji sourozenci. Jsme rodina a musíme si pomáhat.

Cecilie přikývla.

- Ano, rozumím, řekla. - A chápu, že jsi vůči své matce loajální. Přesto se musím pokusit zjistit, jak na tom jsi. Sama mám dceru zhruba v tvém věku...

Teď musí postupovat opatrně.

- Hm, odušila Terri a vzala Toma do náručí. - Kolik jí je?

- Chodí do devítky... brzo jí bude šestnáct. Terri, má to miminko, které se za chvíli narodí, nějakého tátu?

Možná byla i tahle otázka příliš přímá. Terri se zablýsklo v očích.

- Nemáte právo se mě na tohle vyptávat.

- Terri, jsi nezletilá. Já pracuju ve zdravotnictví a ano, mám povinnost zjistit, jestli je s tebou všechno v pořádku. Proč nejsi ve škole?

- Z gymplu jsem odešla, opáčila Terri mrzutě, ale její hlas už nezněl tak rozzlobeně. - Je to tam stejně na nic, doma jsem užitečnější.

- Chápu, přikývla Cecilie. Zdálo se, že se dívka uklidňuje. - Nemáš chuť mi říct proč? Myslím to s tebou dobře, proto se tě takhle vyptávám. Doufám, že to chápeš. Určitě si uvědomuješ, že tady ve Švédsku je dost neobvyklé, aby se někdo, kdo ještě není plnoletý, takhle staral o své rodiče.

Vypadalo to, že Terrin odpor slábně. Dívka uhnula pohledem a postavila Toma na zem. Potom se sklonila, aby sebrala ubrousky, které chlapeček také zahodil pod stůl.

- Máma na tom není moc dobře, řekla, když se narovнала. - A nikoho jinýho než mě nemá.

Slova přicházela pomalu a byla sotva slyšitelná.

- Je osamělá, chápete? On ji opustil, a ona se zhroutila. Pokusila se zabít. Už dvakrát. Nevím, jak by to dopadlo, kdybych tam nebyla.

Ten chlap je fakt totální kretén, když byla v sedmém měsíci, tak se prostě sebral a odešel. Dorazila jsem na poslední chvíli. Není moc silná, ne tak jako jiný dospělí. Měla nějaký psychický problémy a výkyvy nálad už dřív, někdy dokáže bejt šíleně smutná... ale tohle bylo horší. Tentokrát už fakt nechtěla žít. Musíte pochopit, že ji takhle nemůžu nechat a chodit si do školy jako kdokoli jinej. Je to moje máma. Co by se stalo, kdyby umřela? Kdo by se postaral o něj?

Terri kývla hlavou k Tomovi.

- Chceš říct, že opravdu nemáte vůbec nikoho jiného?

Terri důrazně zavrtěla hlavou a vzala Toma do náručí.

- Kde to proboha žijete? Ne každej má nějakou tu šťastnou rodinku, která ho podrží. Babička je příšerná snobka, myslí si, že si za to máma může sama, v podstatě se přestaly stýkat, protože nesnáší Pedra.

- Počkej, přerušila její výlev Cecilie. - Ten Pedro, to je...?

Terri přikývla.

- Přesně tak. Ten mámin přítel. Já ho nesnáším taky, ale z jinejch důvodů než babička. Tý se nelíbí proto, že není Švéd. Já ho nesnáším proto, že se tak hnusně zachoval k mámě. Chápete?

Ano, teď už to Cecilie chápala. Obrázek Nadji nabral trochu jasnější obrysy.

Terri na Cecilii netrpělivě pohlédla.

- Musím zpátky za mámou, vyhrkla. - Řekla jsem vám toho už dost, nemyslíte?

Tom pohládl Terri po tváři a potom vtiskl starší sestře vlhkou pusou na rty. Zašklebila se, ale pak se na něj usmála. Potom se začala zvedat k odchodu, ale Cecilie jí položila ruku na paži.

- Terri, poslouvej mě, řekla. - Tom nemůže být při tom, až se miminko narodí. To prostě nejde.

Terri se znovu napružila.

- Tak co mám teda dělat? vyjela útočně.

- Nechceš, abych zavolala babičce?

Terri zavrtěla hlavou.

- Ne, to teda rozhodně ne!

- Jako porodní asistentka jsem zodpovědná za to, aby porod

proběhl co nejhladčeji, vysvětlovala jí Cecilie. – Snažím se tvoji mamince pomoci. Nikomu z vás nijak neprospěje, když bude Tom u ní, až dítě přijde na svět. Jestli chceš být mamince skutečně oporou, musíš jí umožnit, aby se mohla na porod soustředit.

Terri ještě pořád vrtěla hlavou a tvářila se zatvrzele.

– Snažím se ti pomoci, Terri.

Terri se najednou zaleskly oči. Vzlykla a postavila Toma na zem.

– Já už nemůžu, sakra, vyhrkla. – Víte, jak hrozný to těch posledních pár tejdnu bylo? Musela jsem dělat úplně všechno. Starala jsem se o Toma, vařila, masírovala jí chodidla. A bála jsem se.

V Cecilii se vzedmuly mateřské pocity. Připadalo jí to naprosto přirozené. Vzala Terri do náruče a přivinula ji k sobě.

– Terri, holčičko, šeptala, když dívku objímala. – To bude dobré.

A zatímco jí Terri plakala na rameni, Cecilie ta konejšivá slova opakovala, i když neměla tušení, co by se dalo dělat.

VLASTNĚ ANI NEVĚDĚL, proč se s ní vůbec ještě schází. Je přece vdaná a celý ten jejich románek je naprosto nemožný. Všechny ty ukradené hodiny v bytě, který si koupila na občasné přespávání – je vůbec o co stát? Ano, byla celá žhavá, něco takového zažil jen málokdy, ale i to mu postupem času začalo připadat předvídatelné. Navíc nedávno poznal dívku, která se mu líbí. Začalo to flirtováním v jídelně, následovalo pár kradmých polibků za jednou z hlavních budov. Je mladší než on a má takový ten způsob myšlení, který mu naprosto vyhovuje, nekomplikovaný, zvědavý. A je úžasně krásná, má jasné, svěží oči a lesklé husté vlasy. Když v noci leží vedle ní nahý, připadá si nesmrtelný a má pocit, že jsou si rovni. Dokáže si představit společnou budoucnost. I ona stojí teprve na prahu kariéry, zrovna jako on. A mají společných i spoustu dalších zájmů, líbí se jim stejný druh hudby, stejné filmy, knihy. A navíc má ráda řadu věcí, o nichž si myslel, že v nich nachází zalíbení jen on sám. Právě začali tyhle své společné zájmy zkoumat.

Pokud se bude i nadále stýkat s Pernillou Stálbielkeovou, hrozí nebezpečí, že se to všechno pokazí. Někdo by jim na to mohl přijít, a v tu chvíli se začnou šířit drby. Nic se nedá utajit, zvláště ne ve zdravotnictví. Lidí milují drby a do takového tučného sousta by se s chutí zakousli.

O muži, za něhož je Pernilla vdaná, má jen matnou představu. Zřejmě se jmenuje Kristler a je ve vysokém postavení, někde něčemu šéfuje. Může člověk nějak vycítit, že ho jeho žena podvádí? Pernilla o svém manželství nikdy nemluví, on ani neví, jestli se svým mužem pořád ještě spí, nebo jestli žijí ve vztahu bez sexu. Ať je to jakkoli, vzhledem k tomu, jak žhavá je Pernilla do schůzek s ním, nijak zvláště uspokojená být nemůže. Popravdě řečeno ho její manželství nezajímá. Zato ty peníze... to je něco jiného, stejně jako machinace, o kterých mu vyprávěla. Velké finanční transakce, které se neobjevily na žádném bankovním výpisu. Bylo by jediné správné, kdyby za všechno, co jí poskytl, dostal aspoň něco málo nazpátek.

Na první pohled Pernilla působila jako zralá žena, z níž vyzařovala autorita. Přitažlivá, soběstačná, silná. Pod povrchem ale nebyla nic jiného než ustrašená holčička, která se mu více než ochotně

stulila do náruče a nechala se hladit po vlasech. Chtěla slyšet hezká slovíčka a chtěla je slyšet z jeho úst.

Stál nahý před zrcadlem v koupelně a prohlížel si vyboulený biceps na zatáté paži. Pak sjel pohledem níž, k plochému břichu s viditelnými vyrýsovanými svaly. Trávil hodně času v posilovně a také chodil běhat, běhal dlouhé trasy, aby si vyčistil hlavu. Dvě ženy v jeho životě na sebe v jeho nitru narážely. Zakázaná milenka a mladá potenciální přítelkyně. Dívka, která na pohled působila nevinně. Spoustu jí toho řekl, některé věci si prostě nemohl nechat pro sebe. Podrobnosti samozřejmě vynechal, ale o těch penězích pomlčet nedokázal. A ona to chápala. Ach, jak dobře to chápala. Dokonce mu připadalo, že ji skutečnost, že má její nový přítel tak citlivé informace, vzrušuje. Naštěstí mu nekladla zbytečné otázky, většinou ho jen vyslechla a pak nechala ruku zabloudit na jeho stehno.

Když si tak prohlížel svůj obraz v zrcadle, připadal si silný. A je taky chytrý. Pernilla si za to může sama. Copak nedostala, co potřebovala? Musí jí být přece jasné, že to, co jí dává, není zadarmo.

Natáhl si tričko, přes něj si oblékl tenkou bundu z elastického materiálu. Přesto byly některé myšlenky nepříjemné – ostré a ohlušující morální požadavky narušovaly to, co jinak vypadalo jako pohodlné řešení. V dětství se naučil, co je dobré a správné. Že by měl člověk být čestný, spolehlivý, poctivý.

Ale jen on se může postarat, aby byl jeho život co nejlepší, nikdo jiný to za něj neudělá.

Jsou však zkratky skutečně tím nejlepším způsobem, jak se dostat k cíli?

DNY BYLY POŘÁD JEŠTĚ KRÁTKÉ, i když už se dalo tušit, že se světlo vrací. U okrajů chodníků však stále zůstávaly našedlé závěje špinavého sněhu a zima se ještě držela zuby nehty.

Cecilie nedokázala přestat myslet na porod, u kterého právě asistovala. Obrázky Nadji, Terri, Toma a právě narozeného miminka nemohla dostat z hlavy, ani když se v šatně převlékala a poté vyšla z budovy a vydala se na cestu domů. Narodil se další světoobčanek, svobodné matce přibýlo do houfu dětí ještě jedno. Autobus zabrzdil u zastávky a Cecilie spolu s dalšími prokřehlými cestujícími nastoupila. Našla si volné sedadlo a uvolnila se, hlavu si opřela o okno, vyčerpaná citovým napětím, které přes den prožila. Jak se asi musela cítit Terri, říkala si v duchu, předčasně dospělá dívka, která odešla ze školy, aby se mohla postarat o matku. Cecilii se nakonec podařilo sehnat jednu Nadjinu kamarádku, která dorazila na porodní oddělení a postarala se o Toma, aby Terri mohla být u porodu. Chlapeček byl moc krásný, po všech stránkách dokonalý a Terrina radost byla zjevně upřímná, přesto však byla budoucnost téhle rodiny i nadále značně nejistá. Cecilie se nakonec rozhodla, že se spojí se sociálkou, jakkoli věděla, že je to to poslední, co by si Terri přála. Takhle mladí lidé ovšem nemusí vždycky chápat, co je pro ně nejlepší, a Terri by se o matku neměla starat neomezeně dlouhou dobu. Sociální služby však dnes už bohužel nefungovaly tak jako dřív. V posledních letech se společenské instituce, které měly lidem pomáhat, nacházely ve fázi snižování nákladů a zhoršování kvality služeb, to Cecilie věděla. Ne všichni, kdo potřebovali pomoc a podporu, dostali vždy to, o co žádali. Zároveň jejich počet vzrůstal, zatímco těch, kdo pomáhali, bylo čím dál méně. Navíc člověk nikdy nevěděl, kdo jeho případ dostane na starost. Někteří lidé ze sociálky byli schopní a měli pochopení, u jiných by bylo lepší, kdyby si našli jiné zaměstnání. Ve zdravotnictví to ostatně nebylo jiné.

Jen za poslední rok se toho stalo tolik, přemítala Cecilie, když se autobus kodrcal ke konečné stanici ve čtvrti Smedby, kde stále bydlela a kde ještě pár let bydlet bude. Švédsko, které znala po celý svůj život a považovala ho za samozřejmost, se měnilo. Už

ho nepoznávala a nebyla schopná ani porozumět pocitům, které v ní ty změny vyvolávaly. A nebyla sama, kdo si toho všiml. Per Nilsson si také stále častěji stěžoval, jak je situace v policejním sboru v poslední době napjatá, jak jsou jeho kolegové nespokojeni a kvůli reorganizaci, která vedla jen k tomu, že v práci nastal chaos, houfně podávají výpovědi. Čím dál víc čtvrtí na periferii dostávalo nálepku „problémové“, gangy mladíků s kriminálními sklony házely na policejní vozy kameny, zapalovaly auta a dokonce útočily i na pracovníky záchranné služby a na hasiče, kteří přijeli zasáhnout.

Ve zdravotnictví byly čím dál delší čekací lhůty, školy trpěly důsledky škrťů a konfliktů, personál v předškolních zařízeních si stěžoval na přepracování a příliš nízké platy... Noviny byly plné proctví, že se blíží soudný den, kritických článků a debat a vypadalo to, že se komentátoři radši hádají o to, které výrazy je přípustné používat, a které přispívají k polarizaci společnosti. Cecilie, která se vždycky domnívala, že ví, k jakým politickým názorům se kloní, si ještě nikdy nepřipadala tak nejistá jako teď. Pokud se rozloží systém sociálního zabezpečení, pokud bude vypovězena společenská smlouva, co se bude dít dál? Změny měly dopad i na její profesi. Platy porodních asistentek se nezvyšovaly, ačkoli se ona i její kolegyně musely vyrovnávat s tlakem, který na ně doléhal ze všech stran. A teď navíc hrozilo, že se porodní klinika Victoria bude rušit. Přitom se oblast velkoměsta prudce rozrůstala, takže bylo potřeba kapacitu porodních zařízení zvyšovat. Už teď bylo nutné posílat nastávající maminky do porodnic, kam to měly daleko. V důsledku téhle neudržitelné situace už jedna z nich přišla o život, stejně jako několik novorozenců, další rodičky na to doplatily rozsáhlými poraněními. Pochopitelně se to svádělo na zdravotní faktory, ale všichni věděli, že to vzešlo ze snahy ušetřit a že k rozhodnutí, jež mělo tak katastrofální následky pro jednotlivce i jejich rodiny, vedly ekonomické důvody.

I v osobním životě teď měla Cecilie hodně o čem přemýšlet. Per začal naznačovat, že by chtěl jejich vztah prohloubit tím, že budou žít spolu, to však momentálně nebylo součástí jejich plánů. Proč

se Per nemůže prostě spokojit s tím, jak je to mezi nimi teď? Moc dobře přece ví, že nejmladší Ceciliiiny děti jsou pořád ještě malé a že na další krok v tomhle směru není připravená. Sice ji poněkud popudilo, že John teď žije s Louisou, nicméně se tím odmítá nechat ovlivnit. Popravdě řečeno jí její současný způsob života a to, že se s Perem vídá jen občas, velmi vyhovuje. Per pro ni představuje jistotu, to rozhodně ano, ale takhle by to mělo stačit. Ona si pořád ještě užívá, že má svůj vlastní byt, svůj vlastní život. Žádného chlapa, se kterým by žila pod jednou střechou, nepotřebuje. V tuhle chvíli má jiné starosti. Například Sofii, kterou právě cloumá nejhroší fáze puberty. Možná právě proto se jí tak dotýká příběh Terri. Protože i ona má doma tvrdohlavou patnáctiletou dceru, jejíž nálady se rychle mění a přecházejí z nejhlubšího zoufalství do bujarého veselí. Sofie jako by nikde nebyla spokojená, ze všeho nejméně u Johna. Kdysi s Louisou a její vnučkou Agnes vycházela dobře, ale to bylo ještě předtím, než se ty dvě staly součástí její vlastní rodiny. Agnes byla stejně stará jako Grétka, ale Cecilie pochopila, že jí Louisa na úkor Grétky, Sofie a Ellen nadřazuje. John tvrdil, že chudinka Agnes přece nemá nikoho jiného než Louisu, že jenom u ní najde zastání, Cecilie však od svých dcer slyšela jinou verzi a věděla, jak snadno člověk přestane být nestranný – i když jí bylo jasné, že Sofie ve víru svých nejdivočejších pubertálních nálad nebude zrovna nejspolehlivější zdroj informací.

Když nemáš doma kluky, nevíš, co je to mít malé děti. Když nemáš doma holky, nevíš, co je to puberta, zněla moudrost, kterou kdysi dávno vyslovila jedna maminka v parku, a možná měla pravdu. S kluky to skutečně bylo asi nejhorší, když byli malí, děvčata si to pak vybrala v pubertě. Kdykoli měly Cecilie a Sofie komunikovat, jako by narážely na neviditelnou překážku. Jako by se jejich vztah nějak zašmodrchal a nešel rozmotat, ať se Cecilie snažila sebevíc.

Autobus se šinul dál a Cecilii se v paměti vynořily vzpomínky na vlastní pubertu: na spory s Christinou, hádky se sestrami, rozpravy o životě s babičkou Sonjou. V ženském kolektivu to občas vřelo. Když došlo na přestřížení pupeční šňůry, rozpoutal se hotový uragán, v němž byla trvanlivost lásky podrobena zkoušce. Že by

právě proto Cecilii někdy tak strašně popouzel Sofiin přístup: neochota převzít zodpovědnost, lenost a negativní postoje...? Když se se Sofií dohadovala, jako by se její mateřská vyzrálость rozplynula, jako by z ní pokaždé, když se jí Sofie vzdorovitě postavila a zasáhla jí na nejcitlivějším místě, zase byla malá holka, smutná a ublížená. Připadalo jí zvláštní, že ji nikdo nepřipravil na to, jak tvrdě se takový puberták dokáže vyjadřovat, jak obratně dokáže zraňovat. „Takhle mluví proto, že tě má ráda,“ přesvědčovaly ji Sonja i Christina. „Jen si zkusíš, kam až může zajít, dovoluje si být na tebe tak ošklivá proto, že se s tebou cítí v bezpečí.“ Podobnými argumenty ji utěšoval i Per. Přesto se hněv, který v ní Sofie probouzela, nepodobal žádnému jinému pocitu, který kdy zažila, a občas se přistihla, že k vlastní dceři pociťuje odpor – emoci, za kterou se pochopitelně hluboce styděla a bylo jí z ní zle. Dobrý rodič by přece neměl své dítě nenávidět. Něco takového je vyhrazeno pro lidi psychicky labilní, duševně nemocné... „Někdy je fajn se v duchu vyzuřit,“ podotkla klidně Sonja, když se jí s tím Cecilie svěřila. „Právě takovéhle silné pocity nám napovídají, jak moc pro nás to dítě znamená.“

Přesto se věci celkově ubíraly správným směrem. Grétka občas vyzvedávala Ellen ze školní přípravy a chodily domů společně. Grétka měla vlastní klíče a někdy sestřičce také připravila svačinu. Ellen se výrazně zklidnila a už s ní zdaleka nebylo tak špatné pořízení jako dřív. Cecilie díky tomu získala víc času, takže si dokonce i v týdnech, kdy měla děti na starosti ona, mohla dopřát nějakou tu chvíli jen sama pro sebe. Byl tu však i další rozdíl. William odjel do Londýna studovat ekonomii a Marcus teď většinou bydlel u Johna, navíc trávil dost času u své přítelkyně. Všechno se tak nějak zjednodušilo. Cecilie už nemusela nakupovat tolik jídla a vyvařovat v takovém množství jako dřív, nemusela ani tak často prát a utrácet tolik peněz. Dokonce jí připadalo, že teď, když se období, kdy má doma malé děti, chýlí ke konci, je v jejím životě tak trochu prázdnou.

Naštěstí mezitím přibyli do rodiny noví členové. Marii se narodil třetí syn a Susannin Benjamin byl pořád ještě malý. Takže si, pokud chtěla, mohla samozřejmě užívat i společnost malých dětí, teď už však v roli tety.

Na chvilku usnula a málem přejela svou zastávku. Rychle se zvedla ze sedadla a vrhla se ke dveřím, stačila vyskočit v poslední vteřině, než se zavřely. Dívala se za autobusem, který jel dál směrem k zastávce Smedby ohrada. V poslední době ji občas přepadla podivná únava, jakou z dřívějšíka neznala. Že by za to mohl nedostatek vitaminů? Nebo prostě všeobecné vyčerpání z toho, že už chodí po světě víc než čtyřicet let? Jenže na to, abych si připadala takhle vyřízená, je přece jen snad ještě brzo, pomyslela si.

Začaly se rozsvěcet pouliční lampy i světla v oknech. Zabzučel jí mobil a ona ho vytáhla z kapsy kabátu. Volala jí její kamarádka Gunilla, chtěla vědět, jestli by se s ní Cecilie nechtěla v dohledné době sejít, že by si zašly na večeři a popovídaly si. Gunilla se před pár měsíci seznámila se svým novým přítelem, takže bylo nezvyklé, že se chce sejít. Moc ráda, odpověděla Cecilie. Kdy? Gunilla navrhla datum. Ten den se to Cecilii hodilo, měla volno z práce i od dětí. Popravdě řečeno se jí po Gunille dost stýskalo. Bude prima se s ní zase vidět.

OBJEVIL SE PROBLÉM, stálo v esemesce od Jonase Kvarnlunda. Mohla by se s ním sejít? Neformální schůzka.

Od chvíle, kdy jí ta krátká zpráva přišla, mučil Pernillu Stålbjelkeovou panický strach. Nevěděla sice přesně, na co Kvarnlund naráží, ale žaludek se jí pořád nepříjemně svíral a ten pocit byl čím dál silnější. Měla vnitřní hlas poslouchat hned od začátku. Hlas, který jí říkal, že celá ta věc není dobrý nápad. Jenže teď už je pozdě.

Rychle si posbírala věci a prohodila pár slov s kolegy. Omluvila se, že je objednaná k doktorovi, a spěšně se vydala na cestu. Její auto stálo jako vždycky na parkovacích místech pro personál. Ulevilo se jí, když se svezla na sedadlo řidiče a zavřela se ve voze před všemi zvuky z porodního oddělení. Zařadila zpátečku a vyjela z parkoviště, snažila se udržet myšlenky pohromadě. Cestou zvažovala, jaké má možnosti. Mohla by se sama spojit s novináři a všechno jim říct, sice by si tím spálila pod nohama mosty, ale alespoň by se ctí unikla.

Neformální schůzka, tak to napsal. Nechat se spolu zrovna v tuhle chvíli vidět někde ve městě není dobrý nápad. Chtěla se Kvarnlunda zeptat, proč se vlastně mají sejít, ale pak od toho upustila. Možná to bude moci udělat později.

Odpolední provoz zhoustl. V hlavě jí jedna obava střídala druhou, a ať se snažila, jak chtěla, nedokázala se uklidnit. Nepomáhalo ani hluboké dýchání, ani násilím vyvolávané představy jara. Když vůz před ní zabrzdil na červenou, málem do něj nabourala. Někdo vztekle zatroubil. Pokoušela se nepošilhávat po mobilu na sedadle spolujezdce, soustředila se na to, aby ho nevzala do ruky a neotevřela si Twitter nebo Facebook. Tím se obvykle rozptýlila a zahrnala nepříjemné myšlenky, v hustém městském provozu to však nebyl dobrý nápad. O něco pevněji sevřela volant a sundala nohu z brzdy.

Kvarnlund navrhl, aby se setkali na parkovišti kousek od nejhustší zástavby, na nenápadném a částečně skrytém plácku, kde se v týdnu zřídka někdo ukázal. Nic dalšího jí napsat nechtěl ani v esemesce, ani v e-mailu, a bylo vyloučené, aby se o tom bavili po telefonu. Rozhodla se, že jeho podivný návrh neodmítne, rostoucí neklid spolkla. Nicméně Kvarnlundova nervozita probleskovala na povrch. Byl očividně otrášený. Věděla, že se dal dohromady

s několika „nekonvenčními“ protihráči, ovšem jako politik je snad nucen držet se v mezích zákona, ne?

Po chvíli provoz prořídla a ona mohla šlápnout na plyn. Brzy bylo načase, aby z hlavní dopravní tepny odbočila mezi ospalé řadové domky, to vše podle instrukcí GPS navigace. Projížděla kolem navlas stejných domů z hnědých cihel a s lomenou střechou, které měly před sebou malé zahrádky obehnané hustým živým plotem ze stálezelených keřů. Touhle dobou působily příjezdové cesty k domům pochmurným a opuštěným dojmem. Jela dál, minula skupinku stromů a dva pubertáky, kteří se pomalu ploužili po chodníku, oba mobil před obličejem.

„Za čtyři sta metrů odbočte vpravo,“ vyzval ji mechanický hlas z navigace. Pernilla Stålbjelkeová poslechla a projela kolem hřiště, pole, skladiště a kostela. Minula liduprázdný hřbitov, dál se cesta zužovala. Objevila se značka omezující maximální povolenou rychlost na třicet kilometrů v hodině. Pernilla zpomalila ještě víc. Nikdo neví, že sem jela. Ale on si s ní přece chce jen promluvit, ne? Co by jí mohl chtít jiného?

Jonas Kvarnlund se dostal do krajského zastupitelstva a rychle šplhal vzhůru, to on měl na starosti rozdělování postů ve zdravotnictví. Bylo mu něco přes čtyřicet, typický politický kariérista, navíc si nebyla jistá, na čem s tímhle člověkem je. Přesto působil důvěryhodně, dokázal ji dostat tam, kam chtěl. Kdysi ji zachránil, protože hlasoval v její prospěch, a od té doby byli v kontaktu. Možná právě proto, že mu byla takhle zavázaná, tehdy před rokem neřekla ne, když s ní chtěl mluvit. Věděl, jak příslušný text formulovat. A dal si záležet, aby všechno vypadalo jako samozřejmost, aby to znělo dobře. Navíc uměl být zábavný. Ve správný okamžik vždy pronesl nějakou poznámku, kterou nečekala a která ji rozesmála. Nebyl nijak hezký, měl vysoké čelo, tenký nos a vodnaté oči rámované hranatými obroučkami brýlí. Prostě takový ten nevýrazný typ, osoba, které si člověk ani nevšimne, když ji potká na chodbě. Nicméně byl chytrý, vyloženě mazaný.

Parkoviště se nacházelo hned za hřbitovem a ona se lehce zachvěla při představě, jak ho asi napadlo, že se sejdou právě tady.

Jeho auto stálo zaparkované úplně vzadu a ona dojela až k němu. Když ji uviděl, vystoupil z vozu a pokynul jí na pozdrav. Pod očima měl tmavé kruhy a také si všimla, že má suché a rozpraskané rty.

- Zdravím, oslovil ji, když vystoupila z auta a zabouchla dveře. Pod podrážkami jí křupal sníh, a když se nadechla ledového vzduchu, zaštípal ji v krku. Byla ještě větší zima než předtím, přála si, aby nemusela stát takhle venku a mrznout.

- Bude nejlepší, když přejdou rovnou k věci, prohlásil Kvarnlund a nijak neskrýval znepokojení.

- Dobře, přikývla.

Mluvil rychle a nervózně.

- Volal mi nějaký chlap a tvrdil, že má v úmyslu kontaktovat média. Že ví, co se stalo, a půjde s tím ven.

Znělo to jako zlý sen. Na chvíličku zadržela dech.

- No nazdar, řekla potom a snažila se zachovat klid. - A co tedy ví? A co chce po nás?

Ta otázka byla dost zbytečná.

Kvarnlund si odkašlal.

- Chce pochopitelně peníze, zavrčel mrzutě.

Upírala pohled k zemi, na své boty rýsující se ve sněhu. Nohy jí už začínaly maličko tuhnout; když bylo pod nulou, propouštěla tenká podrážka chlad rychle.

- Kolik? zeptala se a pokusila se zavrtět prsty u nohou.

- Milion. V hotovosti.

Kvarnlund vytáhl krabičku cigaret a jednu si strčil mezi rty. Zapálil si. Vyfoukl kouř, nebral ohled na to, že stojí přímo před ním.

- Ale to je přece absurdní, vyjekla bezmocně.

- To by bylo, nebýt ovšem v sázce moje postavení. Asi je vám jasné, co se stane, když ta věc vyjde najevo, co? Nejenže poletíme, ale nejspíš to bude dost i na trestní stíhání...

Hlas se mu zachvěl.

Udělal se jí nevolno.

- Ale říkal jste přece, že je to bezpečné, vypravila ze sebe a sama slyšela, jak směšně to zní.

Měla pocit, že ztrácí pevnou půdu pod nohama.

- Co je ten chlap zač? opáčil místo odpovědi Kvarnlund. - Někdo z vaší blízkosti? Kolega z práce?

Byl tu jen jeden člověk, kterému toho tolik prozradila. V hlavě se jí mihla vzpomínka na vášnivě objetí. Je možné, že by jí ten nůž do zad vrazil ze všech lidí právě on?

- Co je zač? opakoval Kvarnlund a přistoupil blíž.

Cigaretový kouř jí vadil a vůbec se jí nelíbilo, jak se jejímu společníkovi změnil hlas. - Ale prosím vás, já vůbec netuším, o čem to mluvíte, vypravila ze sebe. - Třeba jste si někde nedával pozor na jazyk vy.

Kvarnlund ztuhl. Pohled mu ztvrdl. Vzápětí se na ni obořil:

- Zbláznila jste se? Já?

Odhodil cigaretu do sněhu a žhnoucí konec nedopalku rychle zhasl.

- Já o svých záležitostech nikdy nemluvíím, vyjel na ni. - Myslíte si, že bych takhle riskoval?

- Ne, kdepak, pospíšila si s odpovědí. - To si samozřejmě nemyslím. Jenom mi nejde do hlavy, jak k tomu úniku informací došlo.

- Nemohl se někdo dostat k vašim e-mailům?

Taky si trochu pustila pusu na špacír před Kristerem, ale to byly takové povšechné řeči, ty se sotva dají počítat. Rozhodně se mu nezmínila o žádných finančních transakcích. A při komunikaci s Jonasem nikdy nepoužívala pracovní e-mail.

- Teď každopádně o tomhle našem drobném problému víte, zavrčel Kvarnlund.

- A co budeme dělat?

Slyšela vlastní hlas, nejistý a poněkud nařikavý. Vůbec se jí nelíbilo, že působí jako takový slaboch.

Kvarnlund podrážděně odsekl:

- To tedy sakra netuším. Napřed musíme zjistit, odkud ten hajzl ty informace získal.

Zašoupal nohou ve sněhu.

Zadržela dech.

- A pak si to s ním vyřídíme.

DISPLEJ MOBILU SE ROZSVÍTIL a objevila se známá žlutá ikonka aplikace Snapchat. Sofie si zprávu přečetla, ale nebyla schopná ji pochopit. Vychlo jí v ústech. Ruka s telefonem jí klesla k boku.

SebastianZ si vás přidal k přátelům.

Kluk, který je všeobecně oblíbený, si přidal do přátel ji.

Holku, o kterou skoro nikdo nestojí.

Sofie natáhla nohy v otrhaných džínách. Trochu zavrtěla prsty v černých ponožkách. Přejela si nehtem po roztřepeném švu v místě, kde jí vykukovalo koleno.

Copak Sebastian nechodí s Heddou? Podle Heddy ano. Ale nijak zvlášť často spolu k vidění nejsou. V Sebastianově přítomnosti jako by Heddina drsná fasáda trochu oprýskala. Spolužačka byla najednou nejistá a rozpačitá. Krásná, bohatá Hedda. Jestliže ona byla ve třídě nekorunovanou královnou, byl Seb jejím králem. Pokud jde o zevnějšek, skvěle se k sobě hodili. Hedda se svými dlouhými medově plavými vlasy, světlemodrýma očima se zlatými skvrnkami, hladkou pleť bez jediného náznaku pupínků a dokonale vykresleným obočím vypadala jako fotomodelka. Od matky, která pracovala jako stylistka, dostávala oblečení z Paříže a New Yorku. Její otec byl režisér a točil reklamy. Rodiče byli rozvedení a Hedda trávila polovinu času v otcově velkém domě v luxusní čtvrti a druhou polovinu v matčině velkém bytě v centru města. Ve škole měla neustále po boku své dvě kamarádky Issu a Maxine. Issa byla tmavovlasá, měla velké mandlové oči a dokonalou postavu, od pěti let chodila na balet a gymnastiku. Maxine měla vlasy ještě světlejší než Hedda, věčně našpulené rty a falešné řasy, které si nechávala dělat u kosmetičky. Tři dokonalé příchuti zmrzliny: vanilková, čokoládová a malinová. Na Facebooku a Instagramu byly vždycky spolu, na Snapchat přidávaly nové a nové fotky, samé večírky a bláznivé eskapády. Občas mezi sebe na chvíli pustily nějakou další kamarádku, ale pak se zase uzavřely a užívaly si, že fungují jako samostatná jednotka, která má svůj vlastní svět.

Hedda měla vlastně jen jednu jedinou slabost: Sebastiana.

Sofie zabloudila pohledem k oknu, za nímž se snášel odpolední tmavomodrý soumrak, a představila si spolužáka před sebou.

Světle hnědé kučery, zelenohnědé oči s rošťáckými jiskřičkami. Prostořeká ústa. Džíny, které mu dostatečně ležérně visely z úzkých boků, vysoká pružná postava. Plandavá mikina s kapucí, bílé tričko, na nohou rozdrbané kecky... Sebastian se hodně smál a dokázal si z ostatních dělat legraci, obvykle byl ale milý. Jako malý byl určitě takový ten chlapeček, který dospělým vždycky zlepšil náladu. Roztomiloučké štěňátko, které vrtí ocáskem, ať se děje, co se děje, a nedokáže přestat.

Nebylo žádné tajemství, že je do něj Hedda zamilovaná.

Ale je zamilovaný i on do ní?

Zakoukat se do kluka, kterého chtějí všechny holky, jak banální, říkala si Sofie a přitom si oštipovala kůžičku z nehtu na palci. To, že si ji teď přidal do přátel, celou věc ještě komplikovalo. Hedda ji už takhle nesnáší, je na ni našťvaná. Občas jí říká dost hnusné věci. Sofie na ni většinou kašle a jde si svou vlastní cestou. Ale některé ty nepříjemné poznámky ji někdy zasáhnou hodně hluboko. Kvůli Heddě si Sofie připadá ošklivá a odpudivá.

- Ty jsi všechno, co ona není, ujišťovala ji její nejlepší kamarádka Clara. - Prostě závidí.

Nebo že by ji Hedda nenáviděla kvůli tomu, že po ní Sebastian už na podzim v jídelně pokukoval? Kolovaly drby, že se Sofie Sebastianovi líbí. Někdo to dokonce vyryl na záchodě na zeď. Sofie si celou tu dobu myslela, že si jenom něco namlouvá, že má moc velkou představivost.

Kluk jako Sebastian přece může mít každou holku, na kterou si pomyslí.

- Třeba má pocit, že tebe mít nemůže, tvrdila Clara. - A taky jsi zatraceně hezká. Ani ti nedochází, jak.

Ne, tohle Sofii skutečně nedocházelo. Zrcadlo jí ukazovalo všední obličej, ani nijak zvlášť hezký. Pokoušela se na sebe podívat Sebastianovými očima, ale pořád viděla jenom tu starou známou Sofii. Otrávenou, mrzutou, s mizernou pleť.

Dnes odpoledne byla pro změnu sama doma. Máma se zatím nevrátila z práce a mladší sestry byly ještě v družině. Mít byt sama pro sebe, to byl pro prostřední dítě v rodině, které jinak muselo

neustále dělat kompromisy a někomu se přizpůsobovat, nevidaný přepych. Navíc se tady u mámy musela ještě pořád dělit o pokoj s Grétkou a Ellen, a tak byla každá minuta ticha a soukromí něco jako značková kabelka, kterou člověk najde někde na smetišti.

Znovu se podívala na displej telefonu, jako by tomu, co si tam přečetla, tak úplně nevěřila.

Ale maličký obrázek ducha na žlutém pozadí tam pořád ještě svítil.

A ani tentokrát se nedalo to, co tam stálo, vyložit jinak.

Koho zajímá, co kluci chtějí nebo nechtějí?

Přesto jí Sebastianův zájem polichotil. Kluci jí jinak moc pozornosti nevěnovali. Ne že by byla úplně nepolíbená, to ne, na podzim byla na pár večírcích a sem tam s někým skončila v posteli, nebylo to ale nic vážného. Trochu se v opilosti muchlovali, mimo jiné se s jedním klukem z jiné třídy vyspala. A pak to taky trochu zkoušely s děvčaty. Žádný normální člověk přece dneska není úplně hetero.

Mám si ho taky přidat do přátel? napsala Claře, když už byla z toho civění na displej mobilu unavená.

Odpověď dorazila okamžitě.

A chceš?

Zašimralo jí kolem bránice, žaludek se jí podivně sevřel. Nebylo to vyloženě nepříjemné, ale ani nijak extra příjemné. Odněkud se vynořilo děsivé podezření. Co když... co když je to celé Heddin nápad? Trochu si ze Sofie vystřelíme... Bylo by to samozřejmě hrozně dětinské. Ale přesně taková Hedda je. Dětinská. A zlá.

Sofie už se nad tím nestihla pořádně zamyslet. V zámku se ozval klíč a vzápětí už slyšela hlasy mladších sester a mámino napomínání. A má po klidu. Máma se do ní samozřejmě pustí a vynadá jí, bude chtít vědět, proč, když přišla domů jako první, nevyndala nádobí z myčky a neuklidila zbytky od snídaně. Matky prostě nechápou, že když člověk chodí do devítky, měly by ho nechat na pokoji. Poslední pololetí na druhém stupni je náročné životní období, člověk potřebuje dlouho ležet jak dlouhý tak široký na posteli, aby se dal dohromady a byl vůbec schopný nějak fungovat. Zvláště když ho potkalo něco převratného.

JOHN SI JEŠTĚ POŘÁDNĚ NEZVYKL, že teď s Louisou žijí spolu, a občas, když si připomněl, jak se mu v posledním roce změnil život, ho ovládl pocit, že se mu to všechno jen zdá. Zajímalo by ho, jestli si na to vůbec někdy zvykne. V temnějších chvílích si říkal, že je něco takového nemožné. Dnes bylo na něm, aby nakoupil potraviny. Ve studiu končí dřív a Louise má službu na porodní klinice. Děti jsou u Cecílie a Louisina vnučka Agnes má spát u kamarádky. Jinými slovy, mají celý večer a celou noc pro sebe.

Toužil po tom, aby v jeho životě zase figurovala nějaká žena, která by s ním byla „na plný úvazek“? Odpověď na tuhle otázku zněla ano. Bojí se zároveň, co všechno by takový vztah mohl obnášet? Odpověď zněla ano i tentokrát. Většinou se mu však podařilo paniku, která se v něm občas vzedmula, zaplašit. Jen někdy se mu zastesklo po volnosti, kterou míval, když byl bez stálé partnerky, když nebyl součástí žádného vztahu, na který by musel brát ohledy. Po těch pár měsících (bylo jich relativně málo), kdy byl zcela a úplně svobodný. Ale to vlastně od rozvodu nikdy pořádně nebyl. Téměř hned poté, co se rozešel s Cecílií, navázal vážnou známost se svou tehdejší asistentkou Nike, která bylo o hodně mladší než on a chtěla mít dítě... Když jejich vztah skončil, zůstal kratší dobu sám, sem tam se s někým vyspal, ale měl z toho vyložené špatný pocit.

Co se týkalo staromládeneckého života, byl v tomhle směru pozoruhodně nezkušený. V onom chaotickém roce dokonce chvíli snil o tom, že založí spolu s Carlem, Patrikem... a možná i svým nejstarším přítelem Martinem, který byl jeho diametrální protiklad, jakousi mužskou komunitu. Martinovi nedělalo sebemenší problémy jen tak proplouvat životem a spát se ženami, aniž by se někdy vážně zamiloval nebo vstoupil do nějakého závazného vztahu. John ho tajně podezíral, že je citově vyprahlý. Nicméně se zdálo, že si to Martin bezostyšně užívá, neustále se vychloubal novými úlovky, návštěvami v sex klubech a na nudaplážích a účastí na nočních mejdanech, kde se šňupal kokain. V jistém ohledu mu John záviděl, na druhou stranu ho děsilo, jaký bude mít tenhle způsob života nejspíš důsledek. Martin asi umře sám a v zapomnění... na rozdíl od Johna, který dospělý život zasvětil svým dětem.

Se svými city k Louise dlouho bojoval. Snažil se sám sebe přesvědčit, že je za tím jen jeho snaha se nějak přizpůsobit a možná i touha zažívat zase pocit sounáležitosti. Jenže mozek člověku napovídá jednu věc, srdce však říká něco jiného. Nakonec si musel přiznat, že by chtěl s Louisou sdílet život. S tím, že byly s Cecilíí kolegyně, se nedalo nic dělat. Jejich láska se vyvíjela, aniž by mohl John průběh událostí nějak změnit. Když pak Louisa navrhla, že by mohli bydlet spolu, nemohl odmítnout. V tu chvíli mu to připadalo správné.

Teď však nadešel den, kdy John cestou domů z práce znovu začínal snít o tom, jaké by bylo žít sám. Jinými slovy, o pravém opaku toho, o čem snil před rokem. Tehdy byl sám, připadal si osamělý a cítil se pod psa. Utěšoval se smaženými brambůrkami a přibal. Míval panické záchvaty a uvažoval o tom, že kvůli tomu začne brát antidepresiva. V té době záviděl všem, kdo měli nějaký trvalý vztah. Scházelo mu manželství, jako by měl půlku duše rozleptanou a zchřadlou. Pak se k němu Louisa nastěhovala a měl to najednou se vším všudy – měkké zaoblené tvary, krásná ústa, hřejivá vřelost, jiskrné oči, tmavé copy a ohnivý temperament. Louisa uměla báječnou rybí polévku a pekla tak vynikající jablечný koláč, že mu to vhnělo slzy do očí. Masírovala mu bolavá ramena a projevovala upřímný zájem o jeho problémy, myšlenky, sny a nápady, a to tak, jak to Cecilie nikdy nedělala. A přesto teď John bloumá po samoobsluze a má pocit, jako by se mu kolem krku utahovala oprátka.

Blížili se k němu dva mladí lidé. Líbali se, smáli se spolu, pak se zastavili u regálu s olivovým olejem a pestem. Slyšel, jak probírají recept, sledoval, jak mládenec naslouchá a dívka mu něco povídá o tom, jak dlouho se mají těstoviny vařit, a o piniových oříšcích. Ti dva mají celý život před sebou. Čas nevinnosti. Je vážně hloupý, že neustále touží po něčem, co nemá. Je to nějaký virus v mozku, snad vrozená vada. Možná mu zničil život rozpad manželství. Ať od té doby dělal, co chtěl, už nikdy to nebylo tak zářivé a plné nadějí do budoucnosti.

Zrovna dnes mu došla inspirace. Léta povinného vaření pro

velkou rodinu s malými dětmi na něm zanechala stopy. Zdálo se však, že mladá dvojice má pořád ještě nápadů spoustu. Všiml si, že si ti dva vložili do košíku balení čerstvých těstovin. Rychlá večeře a snadná na přípravu.

John se natáhl pro tortellini.

Pocit vnitřní prázdnoty ho děsil.

Měl by se přece cítit dobře, harmonicky. Namísto toho většinou pociťoval spíš lehkou hořkost. A připadal si podvedený.

Možný by měl prostě přestat neustále analyzovat své pocity. Tahle nová mužská role je nepochybně dost komplikovaná.